

En Torres, l'excel·lent mig ala del Granollers, com que és tan aficionat al joc, va fer un solo tot solet i va cantar:

En un aplec nosaltres hi vàrem anar
i allí en un pla hi vàrem trobar
dos nuvis, no sé el què feien
que al veure'ns a nosaltres ella va exclamar
Tápame, tápame, tápame, que tengo frio
i nosaltres hi vam anar i li vàrem donar un misto.

Orfeó Granollerí

Quan la noia d'en Picarol dormia un somni de rosa, fou desvetllada per unes suaus cançons que delicadament li arribaren a les oïdes. Eren els *huestes* del mestre Bataller que cada dia són més romàntics. Tots anaven amb un liri d'aigua a la mà i «La Dama de les Camèlies» a la butxaca. L'Oliveres, el ricat fuster de Can Jonch, cantà amb la veu de més sucre candi que trobà a l'armari la dolça cançó que copièm a continuació (Fins en vers! Oh, som uns trunfos!):
Diu que està a la cantonada—Hi ha qui diu a mig carrer
jo diria que té estada—on floreix el violé.
Ves per on. Mira què tal.—Patam, patam, pim!

Amics de la Unió (Cooperativa de consum)

Les cançons escrites pel nostre bon amic i col·laborador l'escriptor local senyor Pallofa, feren la delícia de la concurrència i de les noies de l'Altimiras que les escoltaven amb delectança. Obtingué molt èxit la cançó que amb música de «Luisa Fernanda» comença així:
A la sombra de la Porxada venen sardina, etc.

Al finalitzar, una ovació xardorosa va emocionar tant el senyor Ruera, que començà a aprimar-se, aprimar-se, fins que es fongué del tot i encara no l'han trobat.

Cent homes

Aquest coro, que dirigeix l'expert pinzell del nostre bon amic Albarranch, el trobarem cantant davant d'un quadro d'en Cuch i recollirem les estrofes que amb música del tango «Noche de Reyes» diu així:

Qué cuadro, compañeros—No vull ni examinar-lo.

Si no és fet pels de casa—no val ni que el mirem;
perquè tan sols nosaltres,—els noranta nou homes,
això de la pintura—som els que ho fem més bé.

Sabem que en Cuch està molt enfadat; però, fill meu, paciència.

Final.—Vostès creuen que perquè un anglès expliqui a Anglaterra les nostres coses típiques, està bé mobilitzar tanta gent? No, veritat? Doncs entesos.

L'Aplec de Canovelles

Per a anar el dilluns de Pàsqua a Canovelles, són necessàries tres coses: unes espadenyes, berenar i ganes d'anar-hi. Les espadenyes es poden adquirir en qualsevulga espadenyeria que no sigui de la carretera, que pagui contribució i que les deixi provar encara que els dits del peu surtin més que el mitjó i mitjançant el pagament de set rals que no siguin «sevillanos».

El berenar ja es presta a més divergències. Hi han els acèrrims de la truita, els de l'amanida, i els del conill amb suc, que fa anys es disputen i no s'han pogut posar d'acord. Darrerament han sortit els del «fiambre»; però amb aquests nosaltres no hi volem tractes.

Les ganes d'anar-hi cada any s'acaben, però en surten de noves; fins avui no havem vist ningú que n'arribés satisfet. A les dones casades els fan mal les cames, a altres la part del darrera; als que han menjat masses avellanes els fa mal el païdor, i a les nenes boniques els fa mal el cor...

Tots, tots es queixen d'un lloc o altre, i, qui més qui menys, ha fet la prometença de no tornar-hi, però arriba l'any següent i ja ningú no s'en recorda. Quinze dies preparant el més necessari, i n'hi ha que hi arriben a entrada de fosc; encara que hi ha qui diu que ja saben perquè ho fan.

S'arriba a la font, i un hom quedat extasiat: guitarres per aquí, flaviols per allà, unes noies que salten a corda i quatre o cinc babaus que esperen que s'els alcin les faldilles; l'home que ven «lindas corbatas de moda a peseta» o ensenyes republicanes, un cuc que s'ha empenyat a ficar-se dins d'una fulla d'enciam tendre i una formiga que balla la rumba a l'escenari d'una cuixa de pollastre que la mestressa va rostir el dia abans però que se l'han de menjar

aquella tarda; senyoretes còmodament assentades amb vistes a un «panorama» que fa les delícies dels galifardeus que s'ho miren sense escrúpols, i, en general, unes ganes d'atipar-se, que treu el ventre de penes de tots els diabètics i albuminúrics de tercer grau.

A l'era hi van els balladors de punta, els que s'han empassat el berenar amb quatre queixalades, i els que ni això han fet i s'han contentat bevent un vas d'aigua a la font, després de fer mitja hora de «cua». Els que grangen, ballen com uns desesperats; els més, van d'un cantó a l'altre vigilant l'arribada d'una capsa grossa que ha de conduir els «ramells d'obsequi» perquè els paguin els que tinguin — segons ells — sentiments altruïstes. Quan han fet el ball de rams, la cosa s'anima i la gent balla sense aquella por de que d'un moment a l'altre el corneti s'extralimiti i deixi sentir un «obligat» d'aquells que costen vuit rals.

A entrada de fosc s'acaba el ball, s'acaba l'alegria, s'acaba l'humor i s'acaba la paciència. Un cop menjats i beguts, fan veure que compren cacauets i avellanes torrades, van a cantar els goigs i com si res no hagués passat s'entornen tots cap a casa a descansar, i alguns per tres dies, de resultes d'un empatx.

Ara bé, per a anar a ciutat hi ha dos camins, el bo i el que no ho és tant; els promesos acostumen a seguir aquest últim, però ens apartaríem del tema i del camí i preferim no parlar-ne, no fos cas que ens emboliquessim.

Veus ací sintetitzada l'excursió a Canovelles, que els «Coros» amb aquella alegria tant *sui generis*, acaben d'arrodonar.

MANEL

BANCO VITALICIO DE ESPAÑA

ASSEGURANCES DE VIDA, DOTS

RENDES VITALÍCIES

Delegat en aquest Partit: Don M. Anglés Vilella : Granollers

Plaça d'Angel Guimerà, 6